

Всичко 82 тома най-ценни и съвременни за тогава книги.

Отъ тия и др. доставени книги се подбираха годни за нашата българска действителност и се превеждаха и издаваха на български.

Тука му е мѣстото да изтъкнемъ единъ важенъ фактъ, именно факта, че въ Севлиево и отъ организираната тогава севлиевска гражданка, въ преднитѣ редове отъ които стоеше пишущата тия редове, се постави основата на българската феминистическа литература, като едновременно съ доставената *първа голѣма печатница* и уреждане на сжщо така *голѣма книжарница* отъ брата и мжжа ми, се започна да се превеждатъ и издаватъ брошури и книги и съ феминистическо съдържание. Съ такива преводи отъ Севлиево се снабдяваха и други градове, кждето имаше основани по сжщия образецъ женски д-ва. Такова бѣше напр. женското д-во въ Разградъ, на което бѣ пратенъ превода „Свободната жена“, отъ френския писателъ L. Richer. Въ Севлиево се издадоха нѣколко оригинални и преводни трудове, една трета отъ които бѣха по „женския въпросъ“. Зидаритѣ на това ново по рода си за града ни дѣло, срещаха на пътя си голѣми препятствия отъ хора съ стари убеждения и съ останалъ назадъ отъ времето си менталитетъ. Благодарение на силната воля и твърдъ характеръ у тия зидари, съ право можемъ да ги наречемъ първи културтрегери въ града ни, благодарение на свещенната искра на себепознаването и издигнатото съ съзнание тия хора на плодотворно творчество, можаха да прокаратъ и оставятъ свѣтлата бразда на просвѣта и издигнатъ витоко надъ старорутинното и невежото факела на просвѣтлението и пробуждането за новъ животъ съобразно новитѣ обективни гледища, изхождащи изъ новитѣ условия на следосвободителния животъ.

Севлиевката подкрепи подетото дѣло за самообразова-ние и просвѣта. Следъ едно затишие отъ 5—6 години тя съ прѣсни сили се залови наново на работа.

Презъ 1897 год. тя направи опитъ да организира трудящитѣ жени, словослагателки, учителки и др. въ града. На първо време се организираха 15—20 жени, като въ свиканото „главно събрание“ се изработи и прие устава на новата организация „*Работническа женска организация „Жена“*“, която си постави за целъ: *да тури основи на една женска работническа библиотека, която да повдига умствено работящитѣ*“. Презъ тоя периодъ отъ време настѣпиха реакционни дни и дни на преследване по-буднитѣ и свободолюбиви елементи въ лицето на учителството. Това злѣ се отрази на самото дѣло, защото по-голѣмата частъ отъ ангажиранитѣ въ тая работа учителки бѣха уволнени или премѣстени. Така щото започнатата съ удоволствие работа се прекрати временно.